meget store og væsentlige Modifikationer. Der vilde ogsaa være noget abnormt i, at i en dansk Landsdel Invalideforsørgelsen væsentlig foregik efter tysk Lovgivning, og det vil derfor være rigtigt at kodificere de Lovregler, vi maa følge, hvad enten de nu har deres Rod i tysk Lov eller er fremkommet ved Tilpasning til dansk Invalidelovgivning. Jeg skal undlade at gaa nøjere ind paa de forskellige Enkeltheder i Lovforslaget og nøjes med at henvise til selve Forslaget og til de udførlige Bemærkninger, som ledsager det.

I § 1 bestemmes Kredsen af dem, der overhovedet kan komme i Betragtning til denne Invalideforsørgelse. Man har ment at maatte kræve som Betingelse for at nyde Forsørgelse, at vedkommende har fast Bopæl og varigt Ophold her, idet ellers en stor Del forsørgelsesberettigede Personer for at nyde godt af de gunstigere danske Valutaforhold kunde tænkes rent formelt at tage Ophold i Danmark, men i øvrigt have Ophold i Udlandet. Ved Fastsættelsen af selve Forsørgelsesbeløbene har man opstillet en Skala, som i det hele og store ikke overskrider de Forsørgelsesbeløb, der hidtil er udbetalt, men som samtidig i Henhold til de indhøstede Erfaringer giver en noget rigeligere Forsørgelse for de sværere Invaliditetstilfælde og samtidig sætter de ringere Invaliditetsgrader noget ned.

I dansk Lovgivning er der ikke hjemlet Adgang til at omsætte Invaliderente i Kapitalerstatning, men en saadan Adgang har der været i Tyskland, og det er skønnet rigtigt, selv om det ikke stemmer med almindelig dansk Invalidelovgivning, at fastholde dette her. Ønskeligheden heraf fremtræder særlig i to Grupper af Tilfælde. For det første ved visse nervøse Tilfælde, som i det tekniske Sprog kaldes traumatiske Neuroser, hvor det efter mangeaarige Erfaringer, indhentede af private Ulykkesforsikringsvirksomheder, har en gunstig Indflydelse paa Invaliden, at han faar sin Erstatning fastsat i Form af en Kapital, idet det ofte har vist sig, at den stadige, for en Del hypokondriske Tilstand, som vedvarer, saa længe vedkommende gaar paa Dagpenge, forsvinder efter forholdsvis kort Tids Forløb, naar han faar en fast Kapitalerstatning. Man har ment, at der i saadanne Tilfælde burde gives Adgang til at afløse Invaliderenten med en Kapitalerstatning. Dernæst vil der være en Del smaa Skader, for hvis Vedkommende det vil være hensigtsmæssigst at yde Kapitalerstatning i Stedet for Invaliderente. Men der kan ikke gives bestemte Regler for disse Forhold, det er i høj Grad individuelt og maa derfor bedømmes efter det enkelte foreliggende Tilfælde, hvorfor det maa lægges i Invalidenævnets og Invalideraadets Haand.

Ogsaa paa et andet Omraade søger Lovforslaget at give Invalidenævnet Myndighed til at træffe skønsmæssige Afgørelser, nemlig ved Spørgsmaalet om, hvor meget der bør inddrages af Invalideforsørgelsen, naar den vedkommende opnaar pensionsberettigende Ansættelse i eller Pension fra Stat eller Kommune. Der er i Bemærkningerne gjort nærmere Rede for de mange forskellige Forhold, der her kan spille ind, og det ønskelige i, at der kan skønnes i de enkelte Tilfælde, og at man ikke gaar frem efter en skematisk Regel.

I §§ 15—22 fastsættes der Regler med Hensyn til Sygehjælpen til Invalider. Denne Sygehjælp til de sønderjydske Invalider har hidtil været ydet paa meget forskelligartet Maade, dels — i Henhold til Lov af 15. December 1920 om Sygehjælp — af Indenrigsministeriet i Samarbejde med de forskellige Kommunalbestyrelser, dels af Justitsministeriet gennem Krigsinvalideskolen i Sønderborg og endelig gennem Invalidenævnet, men det har gennem Praksis vist sig overordentlig uheldigt at have disse forskellige Former at ordne denne Sag paa, idet Afgørelserne ofte bliver vilkaarlige og højst forskelligartede, navnlig træffes de Afgørelser, der træffes af de kommunale Myndigheder, ikke paa det fuldstændige og gode Grundlag, som Invalidenævnet vil være i Stand til at skabe, da alle de afgørende Akter jo beror hos dette. For altsaa at faa mere Ensartethed i denne vigtige Gren af Forsorgen for de sønderjydske Invalider foreslaar man at lægge hele Sygehjælpen ind under Invalidenævnet i Sønderborg efter de Regler, som nærmere fastsættes i de nævnte Paragraffer.

Det fastsættes i Lovforslaget i Overensstemmelse med Hovedgrundsætningen i dansk Invalidelovgivning, at Efterladteforsørgelse skal være betinget af Trang. Denne Trangsbetingelse eksisterede efter den tyske Lovgivning kun for Forældreforsørgelse, men her søges den altsaa helt gennemført. Dog har man, for ikke at komme til at begaa nogen Ubillighed, i § 46 fastslaaet, at Forsørgelser, der efter de hidtil gældende Regler er tilstaaet uden Hensyn til Trang, kan fortsættes, saa at Trangsbetingelsen efter denne Lovs Ikrafttræden kun kan gøres gældende med Hentil nye Forsørgelser og Forhøjelser af Forsør-